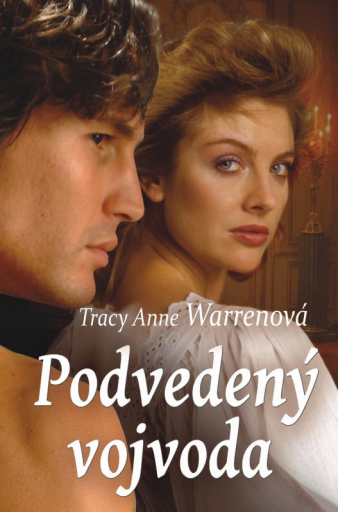




Tracy Anne Warrenová

Podvedený vojvoda

Tracy Anne Warrenová

Podvedený vojvoda

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tracy Anne Warren:
The Husband Trap, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Ivy Books, an imprint of Random House Publishing Group,
a division of Random House Inc., New York 2006,
preložila Diana Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2006 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1925-5

*Venujem sestre a najlepšej priateľke Leslie
za všetky úžasné maličkosti aj veľké veci.
Najmä však za to, že si o mne nikdy nepochybovala.
Verila si mi aj vtedy, keď som si sama neverila.
Za túto knihu a všetky ďalšie vďačím Tebe.*

POĎAKOVANIE

Najväčšie poďakovanie patrí Helen Breitwieserovej a Arielle Zibrakovej za múdrosť a podporu na tejto úžasnej ceste a za to, že mi pomohli splniť si sen.

Posielam virtuálne objatie kolegyniam spisovateľkám Ruth Kaufmanovej, Dorothy McFallsovej a Darlene Robertsovej, ktoré dokázali, že spriatelieť sa dá aj bez toho, aby sme sa stretli osobne.

Ďakujem aj Marybeth Gezellovej, ktorej nikdy neprekážalo vláčiť so sebou moje ťažké rukopisy. Som vďačná za to, že si si chcela prečítať moje príbehy.



Londýn, júl 1816

„Ja, Adrian Philip George Stuart Fitzhugh, beriem si teba, Jeannette Rose, za manželku...”

Violet mala pocit, že odpadne alebo jej príde nevoľno priamo pri oltári rovno pred Adrianom a arcibiskupom. Pred takmer všetkými členmi vyššej spoločnosti, ktorí sa zhromaždili v Katedrále svätého Pavla, aby sa stali svedkami svadby roka. Uličku lemovalo tisíc ľudí. Dvetisíc očí sa s obrovským záujmom upieralo na Jeannette Brantfordovú, klenot tejto sezóny (aj predchádzajúcej), ktorá si práve vymieňala manželský sľub s Adrianom Winterom, šiestym vojvodom z Raeburnu a najžiadanejším slobodným mužom v Anglicku. Problém spočíval v tom, že nevesta nebola Jeannette Rose Brantfordová, ale jej jednovaječné dvojča Jannette Violet Brantfordová alebo Violet, ako ju volala rodina. A práve teraz mala dojem, že sa tak trochu zbláznila.

Uprela zrak na svoje črievičky z modrého hodvábu a zadívala sa na zložitý vzor na mramorovej dlážke pod elegantnými topánkami. Mala pocit, akoby ju obklopovala iskrivá hmla. Niekoľko zrníček prachu sa znášalo na zem v žiare sviečok a prirodzenom svetle prúdiacom cez okná z farebného skla s výraznými odtieňmi modrej a zelenej.

Do nosa jej vchádzala priveľmi sladká vôňa ružových ruží a krémovobielych gardénií, ktoré pred obradom naaranžovali do veľkých kytíc. Dvíhal sa jej z nich žalúdok. Preglgla. V ústach mala sucho ako na púšti. Pomedzi lopatky sa jej skotúlala kvapka potu, takže by sa najradšej nervózne zahniezdila.

Mala som byť družička, pomyslela si v závratnej panike. Teraz mala čakať na kraji s ostatnými účastníkmi. Namiesto

toho stála vedľa Adriana medzi dvoma masívnymi špirálovitými barokovými stĺpmi z tmavého mramoru a matného zlata. Obrovská klenba katedrály sa týčila zhruba sto metrov nad ňou. Zo stropu na ňu civeli maľby zo života svätého Pavla. Predpokladala, že by s jej konaním rozhodne nesúhlasil.

Nútila sa zostať pokojná.

Pokojná?

Ako mohla zostať pokojná, keď práve páchala ten najstrašnejší podvod vo svojom živote? Ustavične čakala, že si niekto všimne, kto v skutočnosti je, obviňujúco na ňu ukáže prstom a skríkne: Podvod!

No ako správne predpokladala jej sestra, ľudia videli presne to, čo očakávali. Aj rodičia a sluhovia ju pred obradom prijali ako Jeannette, keď sa zjavila v sestriných elegantných svadobných šatách z ľadovomodrého hodvábu so živôtikom s vyšitými lístkami, rukávmi po lakte a sukňou zo snehobieleho organtínu, ozdobenou ružami z drobučkých perál. Nikto nespochybňoval jej totožnosť, dokonca ani keď rozrušila sestrinu kaderníčku žiadosťou, aby jej v ten deň už „druhý raz“ urobila účes, a slúžka jej musela s veľkým úsilím vpliesť do vlasov perly a drobné trblietavé zaříry.

Bože dobrý, pomyslela si Violet hádam po stý raz, ako som sa dostala do takej šlamastiky? Keď sa dnes ráno zobudila, všetko bolo ako vždy. Teda až na to, že sa chystala svadba, celá domácnosť bola hore nohami a každý mal čo robiť. Keby vtedy tušila, že sa nebude vydávať jej sestra, ale ona, bola by oveľa nervóznejšia. Kiežby radšej vynechala vajíčka a údenáča. Raňajky ju teraz ťažili v žalúdku.

Aká je len hlúpa! Určite jej to nevyjde.

Jej ľadová ruka vo vojvodovej mocnej horúcej dlani sa zachvela. Odkedy k nemu kráčala uličkou, len raz naňho úkosom pozrela. Bola príliš nervózna, takže sa neodvážila hľadiť naňho priamo. Nemohla však nevnímať jeho blízkosť, keď sa nad ňou týčil. Mocný tmavovlasý krásavec, očarujúci vo formálnom svadobnom obleku.

Vie to? uvažovala. Má podozrenie? Bože, čo ak áno? Obráti sa k nej chrptom pred očami celej spoločnosti? Alebo počká, kým budú v súkromí, a potom požiada o okamžité anulovanie manželstva? V každom prípade, ako to Violet potom všetkým vysvetlí?

Čo povie žena, ktorej samotná identita je lož?

Čo ju to dnes ráno pochytilo? Ako mohla dovoliť Jeannette, aby ju nahovorila na taký hrozný podvod? Vari sa pred mnohými rokmi nezapisahala, že už nikdy si nevymení miesto so starším dvojčaťom, lebo práve ona – Violet – vždy skončí v poriadnej kaši?

Prečo sa dala nalákať na taký zradný chodníček?

Vari preto, lebo Jeannette sa rozhodla odvolať sľub vydať sa za svojho bohatého, krásneho, vplyvného ženícha sotva dve hodiny pred obradom? Tento krok by nepochybne spôsobil katastrofálny škandál. Rodina by sa možno už nikdy nespamätala z toľkého poníženia a hanby.

Alebo preto, lebo Adrian pred svadbou daroval Jeannette dvadsaťtisíc libier, ktoré rodina minula ako nič, aby vyplatila obrovské dlhy, ktoré narobil nielen otec, ale aj márnotravný mladší brat Darrin?

Alebo preto, lebo Adriana Wintera ľúbila, odkedy ho prvý raz uvidela na začiatku minulej sezóny na svojom debutantskom plese? Neprestala ho milovať, hoci jej city neopätoval a požiadal o ruku jej sestru. Hoci jej nevedomky ukradol srdce a zároveň jej ho zlomil.

„Ehm... milady,“ zašepkal arcibiskup, „ste na rade.“

„Čože? Ach, prepáčte, sa-samozrejme,“ odvetila ticho. Zahabla sa, že ju prichytili nesústreďenú.

Zdvihla zrak a v Adrianových očiach zazrela záblesk zmätenej zvedavosti. Ihneď sa odvrátila.

Arcibiskup odrecitoval slová, ktoré mala zopakovať.

„Ja, Jeannette Rose, beriem si teba, Adrian Philip George Stuart Fitzhugh, za manžela.“

„Ja, Jannette Vi... uhm.“ Odkášľala si. Čo je to s ňou? Ak sa

rýchlo nespamätá, prezradí sa aj bez pomoci od kohokoľvek iného. Skús to znova, pomyslela si zúfalo. Sústred' sa. Zhlboka sa nadýchla. „Ja, Jeannette Rose, beriem si teba, Adrian Philip George...” Zrazu mala v hlave prázdno. Bože, ako je to ďalej?

„Stuart Fitzhugh,” napovedal jej ticho arcibiskup.

„... Stuart Fitzhugh, za manžela...”

Kňaz jej odrecitoval ďalšiu vetu.

Pozorne počúvala, a keď bola na rade, opakovala po ňom: „... a sľubujem pred všemohúcim Bohom, že ti budem vernou manželkou a že ťa nikdy neopustím... ani v šťastí, ani v nešťastí, ani v bohatstve, ani v chudobe...”

Znova zdvihla zrak a pozrela Adrianovi do pokojných tmavohnedých očí.

„... ani v zdraví, ani v chorobe...”

Jej nervozita o čosi ustúpila s vedomím, že myslí vážne každé slovo.

„... a že ťa budem milovať a ctiť po všetky dni svojho života...”

Naozaj ho milovala. Sľúbila, že ho bude milovať po zvyšok života. A čo sa týka cti... Nuž, obávala sa, že v tomto bode už sľub porušila, no v budúcnosti sa bude snažiť, aby mu to vynahradila.

Arcibiskup opäť prehovoril. Tentoraz sa prihováral Adrianovi, ktorý jej zdvihol ľavú ruku a navliekol tenkú zlatú obrúčku k obrovskému prsteňu ozdobenému diamantmi a smaragdmi, ktorý jej pred necelou hodinou nastokla na prst Jeannette. Teraz patrila jej.

„Prijmi tento prsteň...” predniesol Adrian hlbokým vážnym hlasom, „... ako znak mojej lásky a vernosti v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.”

„Modlime sa.” Arcibiskup zdvihol modlitebnú knižku.

Violet si s roztrasenými nohami kľakla k mužovi, ktorý sa mal o chvíľu stať jej manželom. Sklonila hlavu, zatvorila oči a vyslovila vlastnú modlitbu, žiadajúc Boha o odpustenie. Bola slaboška, no muža po svojom boku milovala viac, ako si

dokázal predstaviť, hoci sa to zrejme nikdy nedozvie. Ako by mohol byť podvod, ktorý spáchala, takým veľkým hriechom, keď v srdci cítila neochvejnú oddanosť a úprimnosť?

Zdalo sa, že Boh vyslyšal jej tichú modlitbu, keď arcibiskupovi dovolil bez námietok ukončiť obrad. „Čo Boh spojil, človek nech nerozlučuje.“

Adrian jej pomohol vstať, držiak ju za pravú ruku. Zachvela sa, keď ju objal okolo drieku a pritiahol si ju.

„Vaša milosť,“ usmial sa kňaz, „smiete pobožkať nevestu.“

Violet nedokázala odhadnúť, čo znamená výraz na Adrianovej tmavej tvári s ostrými črtami, keď sa k nej sklonil.

Dovtedy sa bozkávala iba raz: keď mala dvanásť, jeden z brantfordských bratancov jej vtisol kradmý letný bozk v tieni jablone. Musela uznať, že tá predstava jej vtedy pripadala oveľa vzrušujúcejšia ako samotný bozk.

Adrian sa dotkol jej pier. Tie jeho boli horúce, hladké, pevné, a predsa nežné. V tej chvíli jej dokázal, že sa vlastne ešte nikdy nebozkávala. V ušiach jej hučalo, krv jej pulzovala v žilách ako rozbúrená rieka a celý svet ustúpil do úzadia: hostia, arcibiskup, všetci. Inštinktívne otvorila ústa, aby si mohol vziať viac, a on to aj urobil: pobožkal ju plnšie, takže sa nemohla nadýchnuť, a z mysle jej vytisol všetko ostatné.

Zrazu bolo po všetkom. Vystrel sa, chytil ju pod pazuchu a spolu vykročili uličkou.

„Usmievaj sa, drahá,“ zamrmľal tak ticho, aby to počula len ona. „Si biela ako krieda. Hoci ten bozk ti vohnal do tváre trochu farby.“

Keď spomenul bozk, ešte väčšmi očervenela, no keďže ju o to požiadal, nasadila blažený úsmev a uprela zrak na rozmazaný dav hostí, popri ktorých kráčali. Tvár sa šťastne, vraavela si. Tvár sa ako Jeannette. Hrala jej úlohu a robila všetko, len aby sa neroztriasla.

Držala s ním krok, keď sa vracali cez dlhé presbytérium popri ďalších radoch usmiatych hostí usadených v zdobených laviciach z tmavého dubového dreva. Napokon vošli

do davu gratulantov, ktorí sa zhromaždili v širokej klenutej priechnej chrámovej lodi.

Adrian sa držal po jej boku. Vďačne mu stískala rameno a snažila sa s úsmevom nadväzovať rozhovory, hoci by najradšej zahanbene mlčala.

Našťastie ich čoskoro vyrušili. Zjavil sa jeden z arcibiskupových asistentov, spolu s Adrianom ich odtiahol nabok a zamrmľal vojvodovi do ucha pár slov. Slov, ktoré nezachytila. Violet mlčala, keď ich muž odviezol do súkromia tichej príľahlej miestnosti, kde ich so zdvorilou vážnosťou informoval, že za nimi o chvíľu príde arcibiskup.

Potom za sebou zatvoril dvere a ona osamela s Adrianom.

Nenápadne pozrela na svojho novomanžela spod privretých viečok, zisťujúc, či jej jeho správanie neprezradí, prečo sú tam. Netváril sa nahnevane ani rozčúlene, no keď chcel, vedel šikovne zakryť, čo si myslí. Za posledných niekoľko mesiacov ho spoznala natoľko, že to už o ňom vedela. Odhalil pravdu? Alebo arcibiskup? Preto ich sem priviedli a majú tu čakať na kňaza? Lebo to vie? Lebo to vedia všetci?

Ledva stála na nohách a potili sa jej dlane. Klesla na najbližšiu stoličku – jednu z dvoch pri masívnom stole z orechového dreva s vyrytými anjelmi a cherubínmi. Jemnejšie detaily sotva rozoznávala, keďže bez okuliarov videla v podstate len rozmazané šmuhy.

Za iných okolností – keby si mohla nasadiť okuliare – by sa sklonila a preskúmala nádherný stôl. Okuliare však musela v to ráno dať sestre. Samozrejme, Jeannette ich vôbec nepotrebovala: zrak mala dokonalý.

No Violet bez okuliarov nedokázala oceniť nádherný nábytok, čo bola vzhľadom na jej vášeň k umeniu veľká škoda. Maľby, sochy, architektúra... Kochala sa všetkým krásnym a tvorivým. Umenie, hudba a literatúra podľa nej boli tým, čo človeka pozdvihovalo nad jeho úroveň – do nebies.

V tej chvíli však mala oveľa dôležitejšie starosti. Napríklad nedať sa odhaliť.

„Teda,“ snažila sa čo najlepšie napodobniť sestru, „musím povedať, že je príšerne teplo.“

„Myslím, že o tejto možnosti sme hovorili už pri plánovaní svadby,“ odvetil Adrian. „Ty si sa rozhodla, že chceš mať obrad uprostred júla.“

Trvala na tom. Violet si spomenula, koľko starostí tým sestra spôsobila celej domácnosti, najmä však matke. Každá žena sa môže vydávať v júni, vyhlásila Jeannette, no iba naozaj významná osobnosť dokáže presvedčiť členov vyššej spoločnosti, aby zostali v Londýne ešte dva týždne po skončení sezóny. Sestra tvrdila, že jej svadbu si každý zapamätá. Bude to najveľkolepejšia udalosť od poslednej kráľovskej svadby.

Adrian nalial dva poháriky červeného vína z krištáľového dekantera stojaceho na stolíku a jeden jej podal. „Nech sa páči, drahá. Tuším ti padne na úžitok.“ Keď si ho vzala, odpil si zo svojho pohára. „Nie je ti nič?“ opýtal sa nenútene.

„Ako to myslíš?“

„Počas obradu si vyzerala, akoby si mala každú chvíľu odpadnúť. Cítil som, že sa celá trasieš.“

Myseľ jej horúčkovo pracovala. Snažila sa vymyslieť nejakú odpoveď. Rozhodla sa použiť tú, ktorá mala najbližšie k pravde. „Pochytila ma svadobná nervozita. Celé predpoludnie mi bolo nevoľno. Nemohla som jesť a celú noc som ani oka nezažmúрила. No teraz už mi je oveľa lepšie.“ Venovala mu slabý, upokojujúci úsmev.

„Nuž, musím povedať, uľavilo sa mi, že nejde o nič vážnejšie. Dnes si prišla tak neskoro, že som uvažoval, či si si to náhodou nerozmyslela.“

Náhľivo preglgla a takmer jej zabehlo víno, z ktorého si pred chvíľou odchlipla. Uhádol, že Jeannette si to rozmyslela? Adrian bol oveľa všímavější, ako si sestra myslela. Práve preto mala Violet také pochybnosti o možnom úspechu tohto šialeného plánu.

„Čo tým myslíš?“ opýtala sa trocha bez dychu.

„Uvažoval som, či nezostanem pred oltárom sám.“

Čo má na to povedať? Bojujúc s panikou, zareagovala inštinktívne: so smiechom pohodila hlavou. „Ale no tak. Pravdaže by som ťa nenechala stať pred oltárom. Prečo by som to robila?“

Znova si odpil z vína. Očividne ho zatiaľ nepresvedčila.

„Mohli za to moje vlasy,“ pokračovala statočne.

„Tvoje vlasy?“

„Áno. Jacobsová – moja kaderníčka – mi nevedela urobiť ten správny účes. Trvalo jej to celé hodiny a ja som musela čakať, kým moje vlasy nebudú dokonalé. Nemohla som sa predsa zjaviť na vlastnej svadbe a nevyzerať perfektne, alebo áno?“

Zadíval sa jej do očí a ona zadržala dych, čakajúc na jeho odpoveď.

Zrazu sa uvoľnil, usmial a oči mu zasvietili. „Nie, isteže nie, a toľká snaha nevyšla nazmar. Vyzeráš úžasne. Si nádherná.“ Pristúpil k nej bližšie a vzal jej ruku do dlane. „Najkrajšia nevesta, akú si môže muž želať.“

Pobozkal ju na pokožku s jemnými modrými žilkami na vnútornej strane zápästia. Zachvela sa, no tentoraz to nemalo nič spoločné s nervozitou.

Dvere sa otvorili a vošiel arcibiskup v rúchu, ktoré sa mu vlnilo okolo členkov. „Ospravedlňujem sa, že som vás nechal čakať, vaša milosť. Istotne si chcete ďalej užívať tento výnimočný deň. Matričná kniha sa nachádza vo vedľajšej miestnosti. Stačí sa len podpísať, a tým sa celá táto záležitosť uzavrie.“

Matričná kniha? Violet si uvedomila, že ona aj Adrian sa budú musieť podpísať, aby bol ich zväzok právoplatný. Ach jaj. Nuž, bude musieť sfalšovať Jeannettino meno. Nič viac.

Adrian sa podpísal prvý, no keď prišla na rad ona a mala pristúpiť ku knihe, na okamih zaváhala. Po prvé, na hrubej pergamenovej stránke videla len samé šmuhy. Sotva rozlúštila, čo Adrian napísal do riadka vedľa toho, kam sa mala podpísať ona. V tej chvíli ešte väčšmi ľutovala, že prišla o svoje okuliare.

Keď sa chystala podpísať Jeannettiným menom, zišla jej na um neprijemná myšlienka. Ak použije sestrino meno, ne-

bude to z právneho hľadiska znamenať, že Adrian sa v skutočnosti oženil s Jeannette, a to napriek tomu, že počas obradu pri ňom stála Violet?

Bože, nemala ani potuchy, čo by to znamenalo. Nebola predsa právnička. Zrazu však nadobudla silný pocit, že sa nechce vzdať posledných zvyškov svojej totožnosti, hoci tým veľa riskovala.

Ich prvé krstné mená sa líšili len o jediné písmenko. Jednoduché *e* dodávalo výslovnosti Jeannettinho mena elegantný francúzsky cveng, zatiaľ čo jej meno znelo obyčajne a nudne anglicky. Azda by mohla naškriabať prvé meno a druhé celkom vynechať, aby jej podpis obstál pri kontrole.

Teda za predpokladu, že dokáže zažmúriť a zistiť, kam má vlastne položiť pero.

Kiežby sa mohla tváriť, že nevie čítať a písať, a namiesto podpisu naškriabať na správne miesto iba krížik. Žiaľ, dokonca aj Jeannette, ktorá k učeniu nemala ktovieaký vzťah, nebola až taká nevzdelaná. S vedomím, že sa už neodváža dlhšie otáľať, sa sklonila nad knihu a naškriabala na stránku svoje meno: *Jannette Brantfordová*. Pritom jej zišlo na um, či to nie je naposledy, čo sa mohla takto podpísať.

„Hotovo, vaša milosť?“

Obrátila sa. „Áno, áno, hotovo.“ Snažila sa predstierať, že ju arcibiskup so svojou nevinnou otázkou na smrť nevydesil.

Čakala a srdce jej tlklo ako kladivo o nákovu. Pozrie sa na jej podpis a všimne si, že na ňom niečo nesedí? Kňaz ho však len preletel pohľadom, posypal pergamen jemnými zrnčkami piesku, aby atrament rýchlejšie zaschol, oprášil stránku a zatvoril knihu.

„Dovoľte mi byť jedným z prvých, kto vám z celého srdca zažela veľa šťastia, vaša milosť,“ povedal s úsmevom arcibiskup a vzal jej ruky do dlaní. „Nech Boh požehná váš spoločný život.“

Znova použil tie slová.

Vaša milosť.

Ako zvláštne zneli. Ako desivo! Violet vôbec netušila, ako sa má správať vojvodkyňa. Ako si poradí? Prečo súhlasila s Jeannettiným impulzívnym nápadom? Už teraz je jasné, že ich podvod spôsobí hotovú katastrofu.

Potom pozrela na Adriana, ktorý čakal o kúsok ďalej, a spomenula si prečo.

Nech sa nad ňou zmiluje Boh, no ona ho ľúbi. Nech nikdy neodhalí jej skutočnú totožnosť.

2



Zvyšok predpoludnia a celé dlhé popoludnie uplynulo ako v neskutočnom opare. Niektoré chvíle ubehli pomaly, iné nebezpečne rýchlo. Violet si s ostatnými podávala ruky, usmievala sa a opakovala slová vďaky, a pritom celý čas čakala, kedy si niekto všimne, kto v skutočnosti je.

Ibaže nikto si nič nevšimol.

A čím dlhšie to trvalo, tým lepšie vedela stvárniť svoju úlohu.

Ako deti si s Jeannette občas vymenili miesta. Napriek vrodénym osobnostným rozdielom bolo pre ne ľahké hrať túto hru. Odvážne a dobrodružné dievčatá skúšali svoje triky na rodičov, pestúнку, sluhov a dokonca aj na priateľov. Dokázali oklamať každého. Potom spolu sedávali v detskej izbe, objímajúc si kolená rukami, a chichotali sa na svojom žarte.

Teraz, uvažujúc o tých takmer zabudnutých časoch, vzkriesila staré schopnosti a triky, ktoré boli už iné, keďže so sestrou dávno vyrástli, a predsa zostali stále zvláštne rovnaké.

Aj tak sa však vnútri celá chvela, keď sa pokúšala vzbudiť dojem elegancie a temperamentnosti, ako by to určite robila aj jej sestra. Celý deň s úsmevom viedla rozhovory a vymieňala si bozky a komplimenty doslova so stovkami ľudí. Našťastie sa ako nevesta mohla presúvať od skupinky ku skupinke ako majestátny motýľ, pri každom sa zdržať len chvíľku a odletieť do bezpečia na nové miesto.

Najhoršie bolo, keď si ju medzi dvoma rozhovormi odchytila Jeannettina najlepšia priateľka Christabel Morganová a odtiahla ju nabok, aby mali súkromie. Koketná a elegantná Christabel bola obľúbenou členkou spoločnosti, preslávená zmyslom pre humor a ostrým jazykom. Violet vedela, že táto mladá žena dokáže byť aj štedrá a milá, ba dokonca láskavá, no iba k tým, ktorých má rada a ktorí si podľa nej zaslúžia jej úctu. Bohužiaľ, Christabel neuznávala ženy ako Violet – ktoré mali vzťah k vzdelaniu a učeniu. Také veci, tvrdila, by mali byť doménou mužov. Večierky, móda, nákupy a ženská zábava – to bolo to pravé prostredie pre dámy.

Koľká irónia, pomyslela si Violet, že smie viesť dôverný dievčenský rozhovor práve s preslávenou slečnou Morganovou.

Keby Christabel poznala pravdu!

„Óóó,“ zapíšťala dievčina, chytila ju pod pazuchu a odtiahla do súkromia za listnatú palmu v kvetináči. „Nesmierne ti závidím. Určite si celá bez seba od šťastia. Manželka toho najkrajšieho muža v celej krajine a navyše vojvodkyňa! A už som ti vravela, aká si dnes krásna? Predpokladám, že odteraz ťa musím oslovovať *vaša milosť*, či nie? To je ale smiešne!“

Violet hľadela na sestrinu priateľku a bojovala s nutkaním vyslobodiť si ruku. Zdvihla bradu aj obočie, čím dokonale napodobnila Jeannette. „Isteže ma musíš oslovovať *vaša milosť*, no len v spoločnosti.“ Usmiala sa, aby zmiernila účinok toho povýšeneckého vyhlásenia.

Christabel jej úsmev opätovala. Zrejme čakala presne takú odpoveď.

„Pozri sa tamto,“ poznamenala a naklonila hlavu k vysokému bledému mužovi chudému ako palica, stojacemu na druhom konci miestnosti.

Violet ho ihneď spoznala aj bez okuliarov.

Ferdy Micklestone, slávny krajčír, známy nielen svojimi častými nehodami, ale aj goliermi vyhrnutými až po sluchy, ktoré nosieval. Dnešok nebol ničím výnimočný: mal najme-

nej dvadsaťcentimetrový vyhrnutý golier, takže vyzeral ako pretekársky kôň s klapkami na oči.

„Ach, vylial punč na lorda Chumleyho,“ zhíkla Christabel. „Myslím, že mu celkom zničil oblek.“

Violet sledovala, ako Ferdy pri pohľade na škvrtu na košeli druhého muža prudko očervenel. Očividne znechutený starší džentlmen, inak významný člen parlamentu, odsunul mladíkovi ruky, čosi odsekol a odkráčal. Ferdy, červený ako zrelá paradajka, sklonil hlavu tak nízko, až mu brada zmizla pod kravatou.

„To je ale hlupák,“ poznamenala Christabel. „Mal by si na fazónu prišit nápis *riziko*, nemyslíš?“

Violet sa zachichotala, lebo vedela, že sa to od nej očakáva, no v duchu jej bolo mladého muža dosť ľúto. Vedela, aké je, keď sa vám vysmievajú. Aký je to pocit, keď máte záujmy a záľuby, ktorými sa odlišujete od davu.

Niekoľko nasledujúcich minút Christabel živo rozoberala šľavnaté klebety, o ktorých sa dopyčula, no odrazu stíchla a slabo šťuchla Violet lakťom do boka.

„Pozri sa na druhý koniec miestnosti,“ zašepkala. „Prišla tvoja sestra a tá nevýrazná Eliza Hammondová. Čo na nej Violet vidíš? Keby som bola na tvojom mieste, zakázala by som jej stretávať sa s ňou. Žena v tvojom postavení by nemala trpieť také nevhodné priateľstvá. Len si predstav, ako by to mohlo ovplyvniť tvoj plán stať sa jedného dňa patrónkou.“

Violet zaťala zuby, aby nezačala brániť priateľku, hoci slová sa jej tisli na jazyk. Smutné bolo, že jej dvojčička by pravdepodobne s Christabel súhlasila.

Nevedela spočítať, koľkokrát jej sestra a matka vyjadrili podobný názor a hrešili ju za priateľstvo s neoblúbenou Elizou. Varovali ju, že stretávanie sa s bezvýznamnou knihomolkou jej len odoženie pytačov. Violet ich však tvrdohlavo ignorovala a ďalej sa s priateľkou stýkala. Rozumela si s ňou bez ohľadu na to, či bola oblúbená, alebo nie, a viac nepotrebovala.

„Fíha, tuším ma klame zrak,“ poznamenala Christabel, „no

ak sa nemýlim, Violet sa k príšernej slečne Hammondovej nepriznáva. Možno pochopila, ako dobre si sa dnes vydala, a to ju konečne prinútilo spamätať sa.“

Nie v tomto živote, pomyslela si Violet a bezmocne sledovala, ako sa jej sestra odmietavo obrátila chrbtom k jej najlepšej priateľke a odkráčala. Ublížený zmätok na Elizinej nežnej tvári bol celkom zjavný.

Najradšej by sa rozbehla na druhý koniec miestnosti a utešila priateľku. Túžila jej vysvetliť, že sa nezhovárala s ňou, ale s Jeannette.

Nemohla však za ňou ísť, nemohla jej nič vysvetľovať, lebo si dobre uvedomovala, aké nebezpečné by bolo odhaliť podvod dokonca aj pred takou dôveryhodnou osobou, akou bola Eliza. Stačilo by jediné pošmyknutie a celý domček z kariet, ktorý spolu s Jeannette postavili, by sa zrútil. Sľúbila si, že to jedného dňa priateľke vynahradí. Nájde spôsob, ako sa ospravedlniť za sestrinu nevšímavosť.

Christabel si vzdychla. „Nesmierne zábavné, nemyslíš?“

Violet si uvedomila, že má s chichotom súhlasne prikývnuť a odvetiť niečo vtipné, no nedokázala to, lebo ju ovládol taký smútok, že humor nedokázala ani len predstierať. Namiesto toho pozrela mladej žene do jasných modrých očí.

Neprijemná osoba, pomyslela si. Pomaly si vyslobodila ruku, lebo už dlhšie nezniesla Christabelin dotyk, a odtiahla sa, akoby unikala zo zovretia Medúzy.

Sestrina priateľka na ňu zamračene pozrela. „Deje sa niečo? Zrazu sa tváriš veľmi čudne. Dúfam, že ti nie je zle.“

Violetina novoobjavená odvaha ju na okamih opustila a jazyk sa jej zasekol v ústach. Mlčky pokrútila hlavou a prinútila sa usmiať. Bola si istá, že keby sa čo i len pokúsila prehovoriť, prezradila by sa.

Christabel na ňu ďalej civela, akoby ju nepresvedčila. Vtom sa po Violetinom boku zjavil Adrian.

„Ospravedlňujem sa, že vás ruším, dámy,“ prihovoril sa im prívetivo. „Dúfam, slečna Morganová, že vám nebude pre-

kázať, ak si teraz ukradnem svoju nevestu. Je čas na náš spoločný tanec.“ Obom venoval sebavedomý úsmev.

Christabel sa mu váhavo poklonila a kývli si na rozlúčku.

Violet sa k nemu obrátila, v duchu si vďačne vzdychla a dala sa odvieť preč. Adrian ani netuší, pomyslela si, akú vzácnu službu mi práve urobil.

Pri tanci ju objímal dlhými rukami. Keď sa ocitla v jeho horúcom pevnom náručí, uvoľnila sa. Prvý raz, odkedy v to ráno kráčala uličkou v sprievode otca, sa cítila v bezpečí. Smiešne, pomyslela si posmešne, keďže práve toto je človek, pri ktorom si musí dávať vždy najväčší pozor. Práve toto je človek, ktorý ak odhalí jej pravú totožnosť, bude mať moc rozdrviť jej srdce aj dušu. A predsa sa stala jeho manželkou.

Jeho manželkou.

Aké nádherné neuveriteľné slová. Až do toho rána, až do tej neskutočnej chvíle, keď Jeannette vyhlásila, že si Adriana nevezme, a Violet zaplavilo prekvapenie, nedôvera, obavy a nádej, sa nikdy neodvažovala snívať, že by také čosi bolo možné. Nikdy si nepredstavovala, že by raz mohol patriť jej.

Spomenula si na tých niekoľko sekúnd po Jeannettinom odvážnom vyhlásení, že sa za Adriana nevydá. Vytreštila na ňu oči a čosi vyjachtala. A keď sa trocha spamätala, začala sestru prehovárať. Hoci ju veľmi mrzelo, že sa má jej dvojča vydať za muža, ktorého milovala ona, ihneď jej došlo, aké dôsledky by mal sestrin odmietavý postoj.

No napriek všetkým prosbám, aby si to Jeannette ešte rozmyslela, sestra zostala neoblomná.

„Moje šťastie,“ vyhlásila, „je oveľa dôležitejšie ako bežné starosti vrátane peňazí a spoločenských pravidiel.“ Istý čas vraj mala pocit, že je do Raeburna zaľúbená, no v skutočnosti sa mýlila. Je to ľahostajný tyran a ona sa k nemu nedá pripútať na celý život, vyhlásila s teatraľným pôžitkom. „Nedovolím, aby ma rodina využívala ako otroka, ktorého predá na trhu.“

A potom vyslovila tie slová, ktorými neodvolateľne zmenila životy oboch sestier.

Ak ti tak záleží na tom, aby si všetkých zachránila, ak sa chceš zahrať na mučeníčku a obetovať sa na rodinnej hranici, prečo sa zaňho nevydáš ty?

Tie slová viseli vo vzduchu medzi nimi – dramatické ako rana z dela.

Vydať sa za Adriana? Bože dobrý, Violet si nevedela predstaviť nič, čo by sa jej páčilo viac. No podviešť ho? Oklamať ho tým, že sa vymení so svojou sestrou? Odsúdiť sa na život v ustavičnom predstieraní?

Nie, uvažovala. Bolo by to šialenstvo. Hrozný zločin, aký by sa neodvážil spáchať nikto, už vôbec nie plachá, dobre vychovaná mladá žena ako ona. Veď to bolo smiešne. Nikto by neuveril, že je schopná spáchať taký bezočivý podvod.

No nie je to práve preto taký dokonalý plán? nástojila Jeannette. Koniec koncov, kto by ich kedy podozrieval?

Napriek výhradám, strachu z možného odhalenia a vedomiu, že uvažuje o niečom nesprávnom, nedokázala odolať. Bola to jej jediná šanca, jediná príležitosť byť s mužom, ktorého zbožňovala, tak ako by ju mohla prepásť? Ak teraz odmietne, Adrian Winter odíde z jej života. Bola si tým rovnako istá ako tým, že slnko v ten večer zapadne za obzor.

Čo na tom záleží, že ju bude považovať za Jeannette, ak s ním bude môcť byť? Pri tanci znova uvažovala nad svojím rozhodnutím, usmievajúc sa pritom do jeho nádherných očí. Stojí to za to, uvažovala, nech to trvá akokoľvek dlho.

Nejako sa jej podarilo prežiť zvyšok dňa. Uvedomila si, že do veľkej miery jej pomohla Adrianova prítomnosť po jej boku. Bála sa, že keby jej nebol oporou, asi by sa pred všetkými zrútila a zahanbila.

A ak si na nej, *na Jeannette*, všimol nejakú zmenu, nijako to nedal najavo. Modlila sa, aby jej chyby pripísal nezvyčajnému vypätiu v ten deň. Hoci sa zo všetkých síl pokúšala správať ako jej sestra, obávala sa, že jej vystupovanie bolo len lacnou napodobeninou, mdlou ako štrasové kamienky v porovnaní s diamantmi.